

Ἐν Alongville τῆς Νορμανδίας, ὑπάρχει δρὺς ἔχουσα περιφέρειαν 95 ποδῶν. Τὸ ἔσθθεν τοῦ δένδρου τούτου εἶναι ἐντελῶς κοίλον. Ἐν αὐτῇ δὲ ἐκτίσθη παρκεκλήσιόν τι, ὡς φαίνεται ἐν τῇ πρόκειμένῃ εἰκόνι. Πιστεύεται δὲ, ὅτι ἡ δρὺς αὕτη ἐσκήασε τοὺς Νορμανδοὺς, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀγγλίαν τῷ 1066, ἔθεν εἶναι 813 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

Ἡ δρὺς πάντοτε συνεδέετο μὲ θρησκευτικὰς τελετὰς παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις λαοῖς καὶ ἀκόμη μετὰ Χριστὸν, ὅπουδὴποτε ἡ εἰδολωλατρεία ἐπεκράτει. Τὸ δεῖσθαι μὲν σέβας, μὲ τὸ ὅποιον ἐθεωρεῖτο, ἔλαβε τὴν ἀρχὴν του μετὰ τῶν ἔθνων τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἐκεῖθεν μετεδόθη καὶ εἰς τὰ Δυτικὰ ἔθνη· διότι ὁ προφήτης Ἰερειμίας ἐπιπλήττει τοὺς Ἰουδαίους διὰ τοῦτο (Ἡσαϊ. α. 29). Οἱ Δρυῖδες ἐδίδασκον τὴν λατρείαν τῆς δρυὸς εἰς τοὺς Βρεττανούς.

Ἄνεκδοτὰ τινὰ περὶ τοῦ Βύρωνος.

Ὁ περίφημος Ἀγγλος Φιλέλλην, λόρδος Βύρων, δὲν ἦτο πάντοτε πλούσιος, οὔτε εἶχε τὸν τίτλον του ἐκ γεννητῆς. Ἀμφότερα ὁ τε τίτλος καὶ ἡ περιουσία περιήλθον εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ θειοῦ τοῦ πατρὸς του, ὅτε ἦτο δέκα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν. Ὅτε δὲ ἀνηγγέλθη εἰς αὐτὸν, ὅτι ἦτο πλέον λόρδος, ὁ Γεώργιος, διότι οὕτως ἀνομάζετο, ἠρώτησε τὴν μητέρα του λέγων, «Μήτηρ, βλέπεις καμμίαν διαφορὰν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἀφ' ὅτου ἔγεινα λόρδος;»

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅταν ὁ διδάσκαλος ἀνέγνωσε τὸν κατάλογον τῶν μαθητῶν καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Βύρωνος, ἀντὶ νὰ εἶπῃ κατὰ τὸ σῶνθες, «Γεώργιος Βύρων» προσέθηκε καὶ τὸν τίτλον του, λατινιστὶ «Dominus George Byron,» Ὁ Γεώργιος, τοσοῦτον συνεκινήθη ὑπὸ τοῦ μεγαλείου τοῦ τίτλου, ὥστε δὲν ἤδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ, ὅπως πάντοτε adsum (παρῶν εἰμι), ἀλλ' ἴστατο σχεδὸν παραλελυμένος ὑπὸ τῆς σφοδρότητος τῶν αἰσθημάτων του, ἔωσού εἶδεν ἀνακούφισιν εἰς τὰ δάκρυα.

Ὁ Βύρων ἦτο χωλὸς, τὸν ἓνα πόδα, ἡμέραν δὲ τινα, ἰδὼν σκληρὸν καὶ τυραννικὸν τινα συμμαθητὴν του, ὅστις ἦτο πολὺ μεγαλειότερος καὶ ἰσχυρότερος ἑαυτοῦ, βασανίζοντα μικρὸν τινα παιδί, διὰ βραπισμάτων ἐπὶ τοῦ ἔσθθεν μέρους τοῦ βραχίονος, ὅπου τὸ κρέας εἶναι τυρφερόν, ἐπλησίασεν αὐτὸν μὲ δάκρυα ὀργῆς καὶ οἰκτιρμοῦ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ εἶπε α — πόσους βραπισμὸς ἀκόμη σκοπεύεις νὰ τῷ δώσῃς;»

— Καὶ τί σοὶ μέλλει; ἀνεφώνησεν ὁ τύραννος,

— Διότι θέλω νὰ μοὶ δώσῃς τοὺς ἡμίσεις, — εἶπεν ὁ Βύρων ἔκτεινας τὸν βραχίονά του. Ὁ μικρὸς του

φίλος, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἐπράξε τούτο, ἦτον ὁ μετὰ ταῦτα περίφημος Ἀγγλος πολιτικὸς, σὶρ Ροβέρτος Πήλ!

Αἱ φίλαι τοῦ Βύρωνος εἰς τὸ σχολεῖον ἦσαν ἰσχυραὶ. Ὅταν ἀπαξ ἀπέκτα φίλον, τὸν ἠγάπα θερμῶς, καὶ ἔμμενε πιστὸς εἰς αὐτόν. Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν του σώζεται καὶ μία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιπλήττει συμμαθητὴν του τινά, διότι οὗτος εἰς τὴν τελευταίαν του ἐπιστολὴν τὸν ἐκάλεσεν, «ἀγαπητὸν Βύρωνα,» ἀντὶ ἀπεραγαπητὸν Βύρωνα!»

ΑΛΗΘΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑ.

Ἡμέραν τινα ἴσταντο ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ, πλησίον τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ἐν Ἀθήναις, τρεῖς παῖδες, κομφὰ ἐνδεδυμένοι καὶ μὲ ὕφος εὐγενές· ἡ συμπεριφορὰ των ἦτο καλὴ καὶ ἐφαίνοντο, ὅτι ἦσαν καλῶς ἀνατεθραμμένοι· διὰ τὴν αὐτὴν ἐγένων, οὔτε ἠστυεύοντο ἀπρεπῶς, οὔτε ἐφώνων ὑπὲρ τὸ δέον, οὔτε παρατηρήσεις ἔκαμνον ἐπὶ τῶν διαβατῶν, οὔτε ἄλλο τι ἀπρεπές.

Ἐνῷ λοιπὸν συνωμίλου ἐκεῖ παρὰ τῇ γωνίᾳ, διηγήθε γραῖα τις Ἀλθανῆ, φορτωμένη ξύλα καὶ κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της μανδύλιον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εἶχεν ὀλίγα χάλκινα νομίσματα. Ἐνῷ δ' ἐπορεύετο, αἰφνης ὁ πούς της ἐγλύστρησεν, αἱ ἄχραι τοῦ μανδουλίου ἔφυγον ἀπὸ τῆς χειρὸς της, τὰ χρήματα ἐσκορπίσθησαν κατὰ γῆς, καὶ αὐτὴ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ κατὰ πρόσωπον.

«ὦ, ἡ μαύρη, τί θὰ κάμω τώρα! Ὅκτὼ δεκάρες καὶ τρεῖς πεντάρες, ἦσαν ὅλα! καὶ πῶς θὰ τὰ μαζέψω;» καὶ ἡ δυστυχῆς γραῖα, ἔσκυψε μὲ τὸ φορτίον της, καὶ ἤρχισε μὲ κλονιζόμενα γόνατα νὰ ζητῇ τὰ χρήματά της εἰς τὴν σκόνιν τῆς ὁδοῦ.

«ὦ, τὴν ταλαίπωρον!» εἶπε συμπαθητικῶς εἰς ἔκ τῶν παίδων, ὅστις πλησιάσας αὐτὴν εἶπε — «Στάσου κυρά, σοῦ τὰ μαζεύω ἐγώ.» σκύψας δὲ, ἀνεζήτησεν ἐπιμελῶς καὶ εὔρε τὰ ἐσκορπισμένα χρήματα, τὰ ὁποῖα καὶ τῇ ἐνεχείρισε, λέγων.

— «Ὅριστε, κυρά, — μία, δύο, τρεῖς, πέντε, ἑπτὰ καὶ μία ὀκτὼ δεκάρες· ἰδοὺ καὶ αἱ τρεῖς πεντάρες.»

— «Ἄ, παιδάκι μου! Νὰ ἤχῃς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ! Χαρὰ ἴσθ μάνα ποῦ σ' ἐγέννησεν!» ἀνεφώνησεν ἡ εὐγνώμων γραῖα, τυλίξουσα τὰ χρήματα ἐντὸς τοῦ μανδουλίου, καὶ ἐναποθέτουσα αὐτὸ ἐντὸς τοῦ κόλπου της.

Ὁ παῖς ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς συντρόφους του, καὶ οἱ τρεῖς ἤρχισαν νὰ βαίνωσι πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.

— «Αἶ καλὰ, κύρ Γαλάντη,» — εἶπεν ὁ εἰς, — αὐτὸ παράκαμνε ὅμως μὲ τὴν γρηῃ! »